

>> Sala La Planeta,
a Girona.

Les arts escèniques a Girona

L'enigma del matemàtic

Ferran Sunyer

Els boscos cremats

segons Francesc Carbonell

Edita: Diputació de Girona | Fundada el 1856 | Segona Època

REVISTA DE GIRONA

🔍 ✉ 🏠

📄 NÚMERO ACTUAL 📄 NÚMEROS ANTERIORS 📁 HEMEROTECA 📄 NORMES DE REDACCIÓ 📄 PUNTS DE VENDA

Crèdits # Contacte

Dalí i la seva germana

Dos dels articles més destacats del número 278 de la *Revista* són el que Pep Sanz dedica a l'exposició sobre Salvador Dalí al Centre Pompidou de París —que es va clausurar el 25 de març i va reunir més de dues-centes peces entre pintura, escultura i dibuixos, a més de presentar-lo com a pioner de la *performance* i el happening i mostrar els resultats de la seva participació en el món de la fotografia, el teatre i el cinema— i el que Mariona Seguranyes centra en la figura d'Anna Maria Dalí, autora d'un llibre prou polèmic sobre el seu germà. Si busqueu el geni empordanès a l'hemeroteca trobareu fins a cinquanta-vuit textos que en parlen. El més recent, signat per Vicenç Pagès al número 274, dins la secció Clàssics Revisitats, lloa les seves capacitats com a escriptor i afirma que «només llegint els articles dels anys vint i trenta ens podem adonar de fins a quin punt va ser un dels grans intel·lectuals que ha donat el país». Pel que fa a Anna Maria Dalí, fins ara només hi havia dos articles que s'hi referien: «Retrat a contracor», escrit per Montserrat Vayreda al número 140, i «Anna Maria Dalí, amiga de Lorca», publicat per Alfons Gumbau al 130.

Sense deixar de banda l'art —ni, en certa manera, la relació entre germans—, Joan Barbarà publica un interessant reportatge sobre el gironí Francis Cugat, el germà gran de Xavier Cugat. El seu treball més famós és la coberta original d'*El gran Gatsby*, la novel·la publicada el 1925 per Scott Fitzgerald. Fins ara, la *Revista* només havia parlat del germà petit. Al número 198, Joan Gay escrivia la crònica «Cugat, un músic irrepetible». Al 190, Josep Maria Fonalleras el titllava de «figura com a mínim dubtosa». En concret, deia: «Déu n'hi do la *parafernàlia* que hem muntat tots plegats al voltant d'aquest violinista que no va passar de ser una figura decorativa. Simpàtica, sí, però sense cap mena d'incidència ni de vitalitat estètica».